

Posudek k praktické diplomové práci Jany Bernartové – Ateliér intermédia

Každý den a každou noc sedím nepravidelné hodiny za svým pracovním stolem a dívám se z okna. Ten pohled je stále stejný, stále jiný, vždy krásný. Stromy, dvorní strany domů se svítícími nebo lesknoucími se okny, která jsou někdy černá ve dne i v noci. Několik horizontů tvoří střechy domů, zadní horizont hrad Špilberk. Městský horizont je nepravidelný. Přesto je tento můj důvěrný dvůr krajinou, zahradou, jedním z mých základních obrazů. Říkávám mu „můj smutný dvoře“. Vše, co stojí a téměř se nehýbe, mohu snadněji odhmotnit a vnímat jako abstraktní tvar. Je ticho, prázdno, některé barvy svítí, některé stíny mírně šeptají. Svítí slunce. Svítí měsíc.

Dívám se z okna a sem tam píši o krajinách Jany Bernartové. Jsou virtuální a zároveň skutečné. Skutečné proto, že jsou jí podobné, identické. Dlouho je hledá ve svých hodinách zastaveného času. Neviditelně, neslyšitelně, plynou ve světle denního minimalismu. Zážitek krajiny říká o prožití vnitřní zkušenosti, o poznání a zažívání sebe. Možná mimorozumově. Něžná a logická cesta je bezprostřední a nepopsatelná. Koncentrovaný příběh horizontu je čistý. Krajiny jsou oproštěné, prošly světelnou redukcí. Meditacím předcházela jistě obět' přemýšlení, až k pochopení osvobození.

Jana studovala v ateliéru jen dva roky, málo času, ale dostal jsem od ní pohazení, hezký úsměv. Moc děkuji.

Václav Stratil

